

आशावादी, पण अत्यंत कळकळीने आणि बिलकूल मनापासून.

रंगभूमीचा विचार करताना तो बालरंगभूमीपासूनच सुरु होतो. बालरंगभूमी ही रंगभूमीच्या विकासाची पहिली पायरी आहे. आजही बालरंगभूमी म्हणजे मुलांच्या सुट्टीमध्ये त्यांना ठराविक पध्दतीने चालत आलेली नाटके दाखवणे व त्यात त्यांचे मनोरंजन झालं यावर स्वतःच समाधान करून घेणं अशीच धारणा आहे. आजच्या इलेक्ट्रॉनिक्सच्या जगात मुल बाहेरच्या जगात इतकी वावरत असतात, त्यांचं सामान्य ज्ञान इतकं अफाट असत. त्यात बहुतेक मध्यमवर्गीय मुल इंग्लीश माध्यमात शिकत असतात. आईवडिलसुध्दा मातृभाषेपेक्षा इंग्लीश शिकण्यावर जास्त भर देतात. अशा काळात त्यांना मराठी नाटकांकडे वळवण्यासाठी, नाटकांची आवड निर्माण होण्यासाठी कोणती नाटके सादर केली गेली पाहिजेत याचा मुळापासून विचार करावयाची वेळ आली आहे. ॲनिमेशन मधून दाखवलेला हनुमान, श्रीकृष्ण मुल आवडीन बघतात, स्पायडरमॅनही.

या सगळ्या परिस्थितीत पूर्ण वर्षभर सातत्याने बालनाट्याचा भाविष्कार झाला पाहिजे. यासाठी लागणारा पैसा नाटकाच्या सादरीकरणातून मिळणार नाही. पण त्यांना बालरंगभूमीवर बागडता यावं, त्यांच्या मनाप्रमाणे काम करता येईल याकरता, काय करता येईल याचा विचार होणं आवश्यक आहे.

आज महाराष्ट्रात मुंबई, पुणे, औरंगाबाद, नागपूर, कोल्हापूर अशा अनेक ठिकाणी पूर्णवेळ नाटकाचे अभ्यासक्रम आहेत. एक विषय म्हणून नाटक अनेक ठिकाणी महाविद्यालयांमधून शिकवले जात. मग शालेय